

Een wereldprimeur brengt mij in verlegenheid

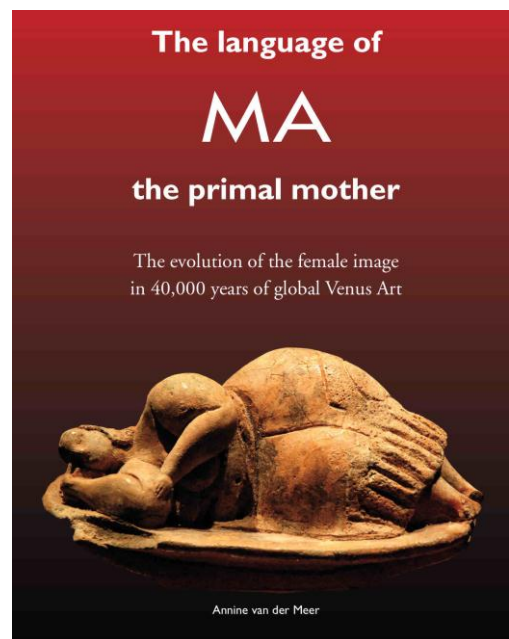
“Als ik jou was zou ik een koffer op wieltjes meenemen, want ik heb een paar boeken van Annine voor je en die zijn groot en zwaar.” Marie-José Bentinck, ambassadeur van Academie PanSophia, overhandigt mij een uur later enkele exemplaren van het nieuwste boek van Annine van der Meer: ‘The language of MA the primal mother. The evolution of the female image in 40.000 years of global Venus Art’. Thuis gekomen leg ik het boek naast me op de bank. Af en toe kijk ik er naar. Wat een groot boek! Afgelopen week, op 7 maart 2013 een dag vóór Internationale Vrouwendag, was de presentatie van het boek in “De Roos” in Amsterdam. Ik kon daar niet bij zijn, daarom ontvang ik het boek nu. Waar zal ik het laten? Het past niet op een gewone plek tussen mijn andere boeken in de boekenkast. Ik krijg behoefte om het even op te meten. Het blijkt 28 bij 24 cm te zijn en 3,5 cm dik. Ik ga het ook wegen. Het is 2,3 kg. Terwijl ik het- 592 bladzijden tellende boek- doorblader overzie ik de prachtige lay out, de vele foto’s, tekeningen en illustraties. Wat een enorme en indrukwekkende hoeveelheid kennis. Dat krijg ik niet voor elkaar om te lezen. Lezen in de Engelse taal gaat mij niet zo goed af. Hoe kan ik dit boek recht doen? Ik voel me er verlegen bij. Alsof een vijfeling geboren is in een te klein huis.

Ik begin over het boek na te denken. Dit is iemands levenswerk en kennis die voor de doorsnee bewoner van deze planeet niet toegankelijk is. Daarvoor is dit te specifiek. Sinds ik in 2009 de Basis cursus van Academie PanSophia bij Annine van der Meer ben gaan volgen en kennis nam van de Oudheid ben ik nieuwsgierig geworden. Van deze periode bestaan geen geschreven teksten. Er is alleen archeologisch onderzoek en de vondsten die archeologen hebben gedaan. In de 19e en 20e eeuw waren de archeologen voornamelijk mannen met een eigen interpretatie. Eigenlijk lijken met name vrouwen deze vrouwelijke tijd te kunnen herkennen en verstaan. Na de 3 eerste boeken van Annine volgden nog vele boeken die ik bestudeerde, want mijn interesse was gewekt. Voor mij is dit achteraf geen vrijblijvende studie geworden. Ik ben gaan zien dat wij iets fundamenteels zijn kwijt geraakt door een geschiedenis te beschrijven waar nauwelijks vrouwen in voor kwamen. En dat de hedendaagse crisis in verband staat met datgene wat we kwijt zijn geraakt. Dat alleen een samenleving waarin het vrouwelijke en het mannelijke gelijkwaardig is in balans kan zijn.

En het boek dat naast mij op de bank ligt wil daar een bijdrage aan leveren. Een greep uit de tekst van de folder:

- Het boek is een pioniersstudie naar de symboltaal van de vele Venusbeelden
- Venuskunst weerspiegelt het bewustzijn van egalitaire samenlevingen waarbij vrouwen en vrouwelijke waarden een centrale rol speelden en spelen
- Tot op de dag van vandaag is Venuskunst miskend, verwaarloosd en niet integraal onderzocht
- Deze vernieuwende visie op Venuskunst kan een belangrijke bijdrage leveren aan het verder ontmantelen van een wereldgeschiedenis zonder vrouwen. Vrouwelijke kunst is aantoonbaar in de meerderheid in prehistorische culturen en bepaalde hedendaagse inheemse culturen. De tijd is rijp voor een nieuwe kunsthistorische benadering waarin de bijdrage van de vrouw aan de evolutie definitief wordt vastgesteld

Op de cover van de folder wordt het boek aangekondigd als een wereldprimeur. Daar ben ik dus getuige van. Ergens in Amsterdam is de afgelopen week een wereldprimeur uitgegeven in een zaal met een klein groepje mensen.

De volgende morgen lees ik een artikel in de NRC van 9 maart 2013 van Peter Buwalda, de schrijver van de debuutroman "Bonita Avenue". Boven de kop van het artikel staat: "Hoe werd mijn boek een bestseller?" "Ik heb het zelf zien gebeuren, thuis op de bank: Bonita Avenue liep al aardig, maar pas met een stevige item in De Wereld Draait Door ging de lont erin. Dat maakt het verdomde moeilijk om geen causaal verband te vermoeden tussen succes en het hebben van een bekende kop." Het grote boek op mijn bank is nog bij mij terwijl ik dit artikel lees.

Het artikel gaat verder over een indeling van Jonathan Franzen in de essay "Mr. Difficult". Er zijn twee manieren waarop de schrijver zich kan verhouden tot de lezers. De eerste noemt hij het 'statusmodel', door Peter Buwalda vrij vertaald met de woorden ...'dat het aan zijn bips kan oxideren wat de lezer van zijn roman vindt'. Een manier van Peter Buwalda om uit te drukken dat de schrijver zich niets aantrekt van zijn toekomstige lezers. De tweede manier is het 'contractmodel'. De schrijver gaat stilzwijgend een deal aan met de lezer. Dit zijn schrijvers waaraan de lezer een prettige ervaring overhoudt. De schrijver is eigenlijk een soort medestander van de lezer, een collega bijna, van zijn lezersschare. Het erelid van de leesclub.

Nu wil ik het boek van Annine natuurlijk niet met het schrijven van literatuur vergelijken. De vergelijking met appels en peren heeft geen zin en gaat mank. Maar ik ben onder de indruk van de druk van buiten die een schrijver weerstaat door een boek te schrijven waar niemand op lijkt te wachten. Ik weet dat de boeken van Annine nauwelijks of geen erkenning krijgen in wetenschappelijke kringen en ik heb tot vandaag in geen enkele landelijke krant een recensie gezien van het boek.

Ik ben onder de indruk van het geloof van een schrijfster in zichzelf, van de koppigheid waarmee zij volhoudt, van het zitvlees en elke dag weer vroeg op en aan het werk.

Behalve dat dit kennis is waar jij je hele leven mee bezig bent geweest, Annine, weet ik dat je aan dit boek minstens drie jaar hebt gewerkt. De laatste vijf maanden, sinds ik bestuurslid ben van de Academie, heb ik dit met name via de mail gevolgd. Ik ben onder de indruk van je levenswerk, je hebt een wereldprimeur gebaard, je zal de geschiedenis mede veranderen. Jij hebt meer dan een steentje in de rivier gegooit. Na jouw boek is de wereld definitief veranderd.

Het boek zal haar werk doen ondanks de weinige aandacht die het in onze maatschappij tot nu toe krijgt. Wie op zoek is naar deze kennis zal je boek vinden en die persoon zal er blij mee zijn. Ook haar (of zijn) leven zal definitief veranderen zoals het mijne grondig veranderd is.

Het zal een lange weg zijn om de erkenning te krijgen die je verdient en het is mogelijk dat je die nooit krijgt. Daar ben ik van onder de indruk.

De vrouwelijke tijd van de Oudheid was een bijzondere tijd waarin de vrouwelijke waarden centraal stonden, waarin de samenleving miljoenen jaren in vrede met de natuur kon leven, waar toekomst was en overvloed. Deze ontdekking via jouw boeken heeft mij erg goed gedaan. Ik zie het vandaag bij mensen gebeuren die de activiteiten van Academie PanSophia bijwonen. Deze kennis voelt eerlijk, oprecht en goed. Wie er naar op zoek is zal het herkennen.

Annine, dat je dit boek hebt gebaard ontroert me, omdat mijn vrouw zijn volledig erkenning krijgt, dat ik mag zijn wie ik ben. Minderwaardigheidsgevoelens van eeuwen zitten heel diep, wie er mee aan de slag gaat ontdekt dit. Ik hoop dat jouw boek haar weg mag vinden naar vele vrouwen én mannen, naar het wetenschappelijk onderwijs en de vele studenten met vragen. Ik hoop dat je boek reacties oproept uit alle continenten van onze planeet. Ik hoop dat jouw boek de aandacht krijgt die in verhouding is met de grootte ervan en de inhoud waar jij je hele leven mee bezig bent geweest. Want het is een wereldboek!

En last but not least: het boek is in eigen beheer uitgegeven. De winkelwaarde bedraagt € 200,- en het is te verkrijgen voor de unieke prijs van € 29,95 bij 56shum@gmail.com.

Het boek is ook te verkrijgen bij de volgende musea tijdens de drievoudige tentoonstelling:

- Bijbels Museum Amsterdam
- Allard Pierson Museum Amsterdam
- Museum voor Moderne Kunst in Arnhem

Gre de Groot
Maart 2013